

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Repsol Petróleo, S.A.

Druga strona postępowania: Administración del Estado

Pytania prejudycjalne

Czy art. 21 ust. 3 dyrektywy 2003/96 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pozwala on opodatkować podatkiem akcyzowym od olejów mineralnych zużycie własne produktów energetycznych dokonywane na terenie zakładu producenta w części, w jakiej używa się produkty nieenergetyczne?

Czy też wprost przeciwnie, cel tego przepisu, jakim jest wyłączenie z opodatkowania wykorzystania produktów energetycznych, które uznaje się za niezbędne do uzyskania końcowych produktów energetycznych, wyklucza opodatkowanie wspomnianego zużycia własnego w części, w jakiej prowadzi ono do uzyskania innych produktów nieenergetycznych, nawet jeśli takie uzyskanie ma charakter uboczny i następuje w sposób nieunikniony jako wynik samego procesu produkcyjnego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. 2003, L 283, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo de A Coruña (Hiszpania) w dniu 24 stycznia 2019 r. — Compañía de Tranvías de la Coruña, S.A./Ayuntamiento de A Coruña

(Sprawa C-45/19)

(2019/C 155/28)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo de A Coruña

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Compañía de Tranvías de la Coruña, S.A.

Strona pozwana: Ayuntamiento de A Coruña

Pytania prejudycjalne

Biorąc pod uwagę art. 8 ust. 3 lit. b) rozporządzenia nr 1370/2007 ⁽¹⁾, czy maksymalny okres obowiązywania umów, wynoszący 30 lat, o którym mowa w powyższym przepisie, rozpoczyna swój bieg a) w chwili udzielenia zamówienia prowadzącego do zawarcia umowy lub w chwili zawarcia umowy, b) w chwili wejścia w życie wspomnianego przepisu, c) w dniu następującym po upływie okresu przejściowego przewidzianego w art. 8 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia (dzień 3 grudnia 2019 r.), czy też d) w jakimkolwiek innym dniu wskazanym przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 29 stycznia 2019 r. — Wikingerhof GmbH & Co. KG/Booking.com BV

(Sprawa C-59/19)

(2019/C 155/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wikingerhof GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Booking.com BV

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że jurysdykcja w sprawach dotyczących czynów niedozwolonych obejmuje również powództwo o zaniechanie określonego zachowania, jeżeli kwestionowane zachowanie znajduje oparcie w umowie, ale strona powodowa podnosi, że treść postanowień umownych jest wynikiem nadużycia przez stronę pozwaną pozycji dominującej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012 L 351, s. 1